

X ● „Azért is és STÁCIÓ csak azért sem...”

Rühellem ezt a kurva félhomályt. Rühellem, hogy rögtön leengedi a redőnyöket, miután megérkezik. Azt mondja, azért kell, nehogy kilesse valami diszkós gennyláda az edzésünket, szerintem meg azért, hogy senki ne láthassa, miket csinál velünk. Mert az tuti, hogy ma is szemétkedni fog, addig nem nyugszik, amíg valamelyikünk bőgni nem kezd. Aztán majd nyomni kezdi a hülye szövegét, hogy puha kis pöcsök vagyunk, és vigyorogva közli, hogy legközelebb majd a vécéből kell innunk, ha nem csináljuk pontosan azt, amit elrendel. A fenyegetőzés után persze majd jöhet az igazi büntetés, és mi van, ha nem tűröd szótlánul a kiérdemelt kokszosokat? Fekvőtámasz, húsz perc törpejárás, rókabajusz vagy ötven felülés! Ha nem verekszünk partvisnyével a kedvéért? Csattan a papucs a seggünkön! Ha csak kicsit is máshogy ülünk, állunk, nézünk, énekelünk, beszélünk vagy éppen hallgatunk, mint ahogy ő szeretné, akkor dizzs, már érkezik is bikából a nyakleves! Mert valamit mindig talál, valamit kurvára mindig, amiért jól összeszidhat, valamit, amiért kijár a pofon. Addig jó volt, amíg egymásnak kellett adnunk a zsibasztót, mert akkor lehetett kisebbet, de a Karcsi kiszúrta, hogy csak úgy teszünk, igazából viszont nem is fáj annyira. Szemétség. Hiába régóta haverunk Tóth Karcsi, délutánonként itt a Sanyáéknál mégiscsak ő a legrohadtabb góré.

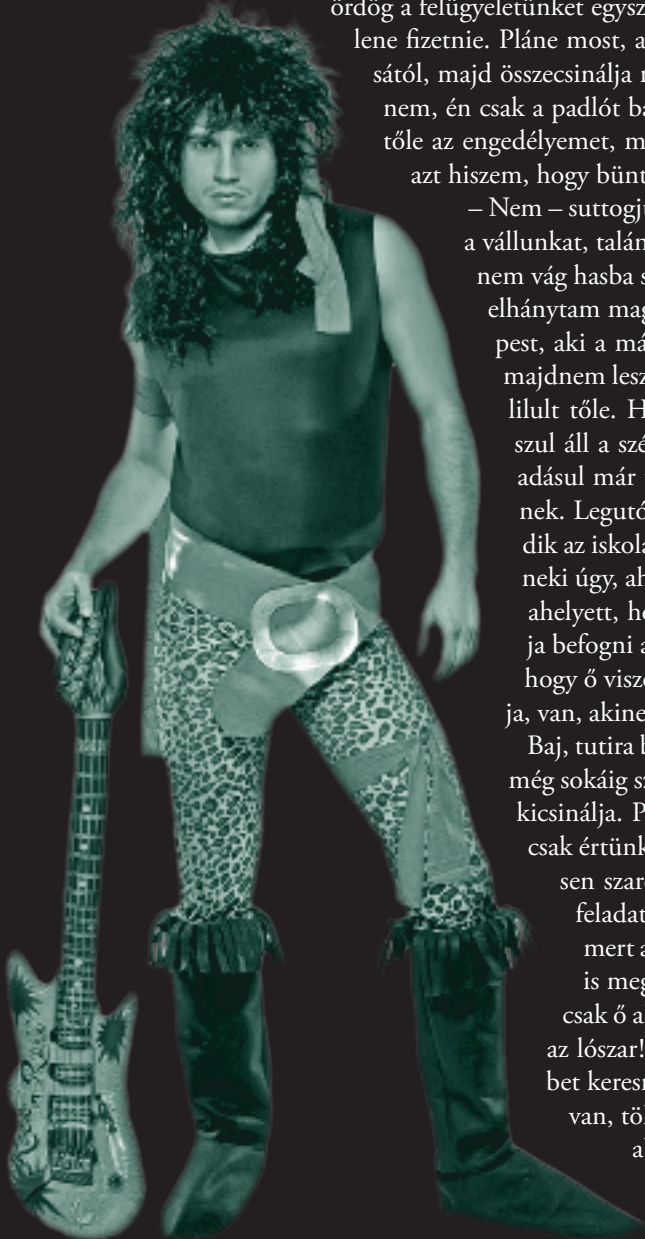
Vajon ma is leosztályoz bennünket, miután kikérdezte a leckének feladott Pokolgép-dal-szövegeket? Vagy inkább azért fog leszúrni, mert még nem rajzolunk filccel egymás kezére elég félelmetes halálfejet? Mert neki aztán tökre mindegy, hogy mit, csak valamit találjon, amiért lebaszhat, amiért büntetőfeladatot rendelhet el, mert ő már nem is ad, mint a suliban a tanárok, hanem elrendel, mert az ő főnöke nemcsak egy nyomorult gyár- vagy iskolaigazgató, esetleg valami tanácselnök vagy KISZ-fejes, hanem maga az ördög személyesen! Ezt mondja mindig, én meg csak hallgatok. Hogyan is vitatkozhatna a rockermestérével az ember? Hallgatok, teszem, amit kér, közben meg csak reménykedem. Tudom, túl sokszor vagyok mérges rá, pedig azt mondja, csak jót akar, meg hogy frankón a mi érdekünk, hogy alaposan kiképezzen, és megelőzzük a legnagyobb bajt, hogy kint, a csatató-

ren kelljen rádöbbsennünk, hogy annyit se érünk, mint a szar. Ha viszont mindig rendszeren figyelünk rá, akkor idővel majd nélküle is vágjuk, hogy mit akar az ördög. Igaza van, tőkre igaza, de azért lehetne egy kicsit rendesebb.

Tutira baj lesz ma is, tutira. Már akkor éreztem, már akkor tudtam, amikor megérkezett. Rögtön zárta az ajtót Sanya kulcsával, de vissza azt nem köszönt, még annyit se mondott: – Megjöttem, szevasztok! Aztán meg, ahogy a veszkójában végigkopogott az előszobában, mint akinek eszébe se jut, hogy talán le kéne vennie, hogy cipőbe még a Sanya faterja se mehet be a házba. Alig egy perce jött csak, de már zörögve engedte le a redőnyöket. Totál úgy viselkedik mindig, mintha otthon lenne: benyúl a hűtőbe, benéz a szekrényekbe, Sanya szülei cuccai közt kutat vagy a hülye Piri naplójából olvas fel részleteket. Most meg csak áll némán a nappali közepén, gonosz vigyorral a rusnya pofáján és tíz centiről stíróli a képünket. Az orromban érzem a bagója meg az izzadsága szagát. Büdös, mint a rosseb, de még mindig sokkal jobb a kénköves halálnál, amivel fenyeget.

– Kutyafejűek, hát felpróbáltátok a Piri cicanadrágjait, ahogy parancsoltam? – szólal meg hirtelen, összeszorított fogai közül sziszegnek a szavak. De simán lehet, hogy nem is beszél, csak a fejünkben halljuk a hangját, mert, mondjuk, ezután már csak így, gondolatátvitellel tesz fel kérdéseket. Remélem, a gondolatainkban nem tud olvasni, mert amiket a suliban délelőtt Sanya arról magyarázott, hogy mit csinál majd a mesterrel, ha az ördög a felügyeletünket egyszer másra bízta, na, azért biztos, hogy az életével kelene fizetnie. Pláne most, amikor elég csak ránézni a Karcsira, már a vigyorgásától, majd összecsinálja magát az ember. De akár telepatikusán kérdez, akár nem, én csak a padlót bámulom, rá se merek nézni, amíg nem kapom meg tőle az engedélyemet, még azt gondolná a végén, hogy balhét akarok, vagy azt hiszem, hogy büntetlenül szemtelenkedhetek vele.

– Nem – suttogjuk bűnbánó hangon, közben meg vonogatjuk hozzá a vállunkat, talán ha látja, hogy tényleg nem akartunk rosszat, akkor nem vág hasba sodrófával, ahogy tegnap búcsúzóul tette. Majdnem elhánytam magam, pedig én még olcsón megúsztam Sanyához képest, aki a másodikat már a combjára kapta, a harmadiktól meg majdnem leszakadt a keze. Tesin láttam, hogy a vállá tiszttára be is lilult tőle. Hát igen, szegény Sanyának mostanában eléggé rosszul áll a szénája. Nem mennek neki valami jól a feladatok, ráadásul már többször be is szólt meg vissza is pofázott a mesternek. Legutóbb is, mikor a Karcsi lecseszte, hogy túl sokat törődik az iskolai dolgokkal, a rockerkedés meg rohadtul nem megy neki úgy, ahogy kellene, mit csinált? Rögtön szövegelni kezdett, ahelyett, hogy csöndbe maradt volna. Nem, ő aztán nem tudja befogni a pofáját soha, rögtön lökni kezdte akkor is a sódert, hogy ő viszont legalább még soha nem bukott meg, de úgy tudja, van, akinek a rockerség igen, de a sulis meg kurvára nem megy. Baj, tutira baj lesz, ha nem kapja össze magát sürgősen, mert ha még sokáig szórakozik, akkor Tóth Karcsi vagy az ördög biztosan kicsinálja. Pedig Karcsi csomószor megmondta, hogy mindent csak értünk csinál, pedig lenne jobb dolga is, mint tizenhat évesen szaros kis hatodikosokkal szórakoznia, de ha azt kapta feladatnak, hogy kitanítson bennünket, akkor megcsinálja, mert a parancs az parancs, csak azt látná végre, hogy ezt mi is megértettük, meg azt, hogy a harcossá válásunkat nemcsak ő akarja. Mert a pénz, amit az edzéseikért beszed tőlünk, az lószar! Heti egy húszas fejenként? Ennél még azzal is többet keresne, ha visszavinné az üres üvegeket. Szerintem igaza van, tőkre igaza. Egyszerűen csak csinálni kell, amit mond, abból nem lehet probléma. Meg különben is, ha hamar befejezi a tanításunkat, akkor hamar vége is lesz a hülye feladatoknak meg az állandó pofó-

noknak. Ezért én befogom a számat, nem szívózok, és már olyan gyakran el sem böngöm magam. Tóth Karcsi szerint könnyen megtörténhet, hogy én már rég őrmester leszek, mi-
kor a Sanya még mindig csak kiskatona.

De most tényleg? Cicanadrágok? Simán lehet, hogy csak hülyül, mint régen, amikor még haver volt, amikor még megvédett bennünket, hogy a Töttösék ne verhessenek la-
posra. Mikor még az amerikai fiúval faragták a nyílvevesszőket, meg tervezték, hogy egye-
nesbe rakják majd a Feri Simsonjának a villáját, hogy úgy induljanak kincset keresni a ha-
tárba. Ja, tutira csak hülyül, én meg már majdnem bedőltem, győzködöm magam, mert
azt azért nem gondolhatta komolyan, hogy majd a Sanya nővérenek a szekrényéből ki-
lopdoszuk azokat az idióta gatyákat, aztán meg, ha senki nem figyel, a tükörben fogjuk
nézegetni magunkat.

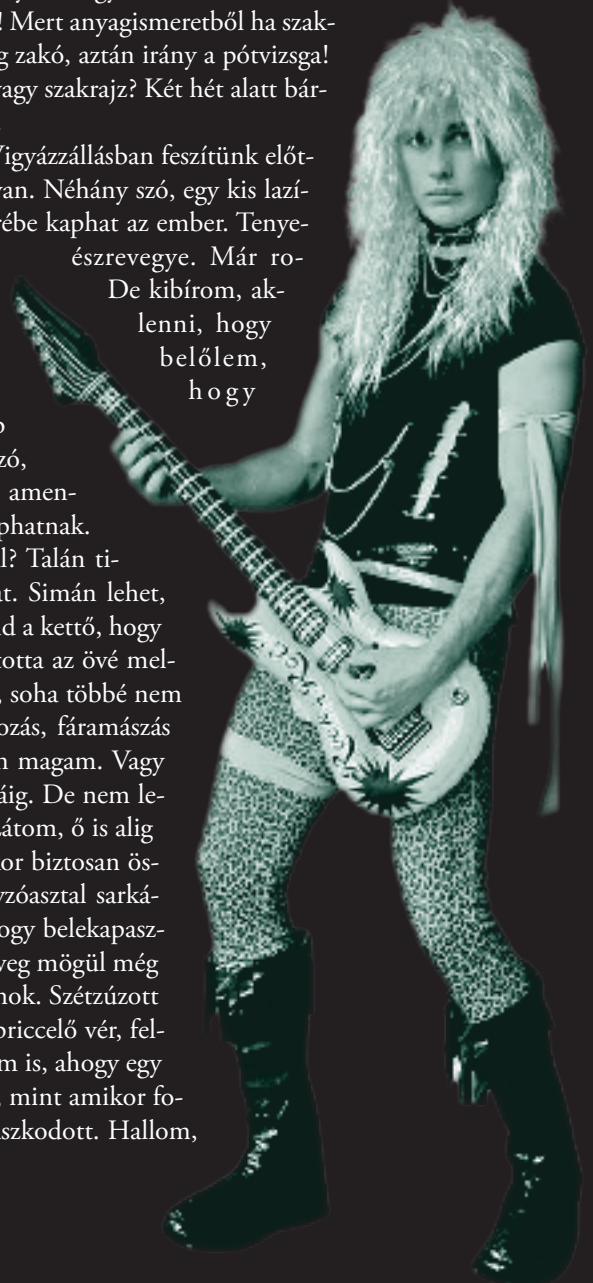
– Kara, ugye most frankón csak ökörködsz? Csak poénból montrad, hogy húzzuk fel
azokat a szarokat? – kérdezi röhögcsélve Sanya, mert lehet, hogy Szolnokon a rockerek
cicanadrágban járnak, de nálunk ilyen csak az óvodások, a nyanyák meg a Pirihez hason-
ló hülyék hordanak.

– Hallod, ne hívd így! Tudod, hogy rockermesternek kell hívni az edzéseken! – sutto-
gom, inkább gondoljon gyávanak Sanya, mint Karcsi lázadónak.

De a mester meg se hall, rám se bagózik, csak Sanyát bámulja vigyorogva. Múltkor
megmondta világosan, hogy többé már nem szólíthatja másként, meg azt is, ha így foly-
tatja tovább, ha nem tanul meg kellő tisztelettel beszélni vele, akkor év végén holt biztos
a bukta. Aki pedig rockertanítványként megbukik, annak nyista kegyelem, mert itt nincs
szaros pótvizsga vagy osztályismétlés: csak GAME OVER! Mert anyagismeretből ha szak-
munkásban valakit elkaszálnak? Nyár végén fehér ing meg zakó, aztán irány a pótvizsga!
Matekból vagy fizikából? Le van sajnálva! Orosz, géptan vagy szakrajz? Két hét alatt bár-
ki bemagolja! De a rockerek életében egészen más a téma.

Csönd van. Karcsi nem szól, csak bámul a pofánkba. Vigyázzállásban feszítünk előt-
te. Nincs mocorgás, nincs sutyorgás, rohadtul csak kuss van. Néhány szó, egy kis lazí-
tás nem éri meg a kockázatot, nem éri meg azt, amit cserébe kaphat az ember. Tenye-
remet óvatosan törlöm a mackómba, nehogy a mester észrevegye. Már ro-
hadatul zsiszbad a góllövős lábam, térdtől lefelé alig érzem.
kor is kibírom, majd meglátja, hogy tudok én kemény is
a sok cseszegetés, a sok verés nem gyáva patkányt csinált
hanem kőkemény harcossá edzett. Meg fogom mutatni,
már nem böngöm el magam olyan könnyen, hogy inkább
meghalok, de igazi rocker lesz belőlem. Mindent lekaratézó,
minden próbát kiálló rocker, annyi mágikus képességgel, amen-
nyi csak létezik, amennyit az ördögtől csak a legjobbak kaphatnak.

Vajon mennyi idő telhetett el ezzel a hülye ácsorgással? Talán ti-
zenöt, talán húsz perc? Már tökre nem érzem a lábaimat. Simán lehet,
hogy nem is csak elzsibbadtak, de már rég le is bénult mind a kettő, hogy
a Sanya nagy pofája miatt az ördög haragjában lefagyasztotta az övé mel-
lett az enyémekeket is, hogy soha többet nem fogom érezni, soha többé nem
tudom majd mozgatni őket. Nem lesz több futás, bicajozás, fáramászás
meg foci, csak a kórház marad. Legszívesebben elbőgném magam. Vagy
kimennék Sanyáék házából. Kimennék, aztán futnék hazáig. De nem le-
het, mert nem tudok, mert nem szabad. Sanyára nézek. Látom, ő is alig
áll már a lábán, ha nem engedélyez pihenőt a Karcsi, akkor biztosan ös-
szeesik valamelyikünk hamarosan. Pofával bele a dohányzóasztal sarká-
ba. Neki a tévének, ami már billen is le a szekrényről, ahogy belekapasz-
kodunk. Tenyérral a vitrinbe, az ezer szilánkká robbanó üveg mögül még
perceken keresztül potyognak majd kifelé a hülye porcelánok. Szétúzott
tévé, cserép és üveg mindenfelé, hatalmas vágott sebek, spriccelő vér, fel-
ismerhetetlenné szabdalt arcok, kezek és lábak. Már hallom is, ahogy egy
kard alakú üveg végighasítja az oldalamat, olyan a hangja, mint amikor fo-
cimeccsen elszakad a pólód, mert valami bunkó belekapaszzkodott. Hallom,

ahogy Sanya röhög, hiába látja az anyja széttört tükrének a darabjaiban, nem hiszi el, hogy igaz lehet, pedig az egyik szeme helyén egy vérző, fekete lyuk van. Basszus, tutira ez lesz, ha nem hagyja abba, ha nem ad végre más parancsot. Este meg elmegy majd a főnökéhez, megmondja, hogy nem bírtuk a kiképzést, hogy hiába bízott bennünk, csak jelentéktelen kis korcsok voltunk, talál félóra alatt öt sokkal jobbat, szóval, ördög testvér, nincs gond. Egyszerre dőlünk el Sanyával, de nem billen a böhöm nagy Tátra, nem törik a vitrinüveg, nem fröcsög a vér, és nem folyik ki Sanya szeme, csak fekszünk csendben a padlón, tompán fájó lábbal. Karcsi megáll fölöttünk, innen letről óriásinak és legyőzhetetlennek néz ki.

– Szóval nem vettétek fel a gatyákat, mert azt hittétek, hogy csak ökörködök, igaz? Mert ilyen poénos fazon a ti rockermesteretek, úgy gondoljátok? Ja, a humorzsák Tóth Karcsi, mi? Az idióta. Talán így hívtok a hátam mögött? Talán még röhögtök is rajtam? Hát ez aztán nagyon fasza! – ordítja, én meg már tudom, hogy nem volt semmi vicces, nem volt semmi hülyéskedés, semmi marhaskodás abban, ahogy a múltkor mondta.

– És azokat a parókákat, buzikáim, amiket a színjátszósoktól a művházból csórtam, talán még azokat se? – próbálkozik újra tábor-tűzgyújtó tekintettel, miközben Sanya kezét csavargatja, míg bocsánatot nem kér tőle a cicanadrágokért meg azért, hogy Karának szólította. Én legszívesebben rezzenéstelen képpel lökném az igent, de hazudni neki? Azt nem merek. Mert most már tuti, tuti, hogy vágja a gondolatolvasást, különben honnan is tudhatta volna, hogy Sanya miket mondott rá a suliban? Ha most megpróbálnám átrázni, akkor az ördög éjszaka frankón kibelezne vagy bekenné a talpamat sóval, utána meg simán hátradőlné, hogy a munka többt részét a szörnykecskéire bízza. Azt mesélte Karcsi múltkor, hogy egyszer a saját szemével látta, ahogy az ördög valakivel ezt a sós kínezést csinálta. A manus először csak röhögött, mert tök csikis volt meg minden, sőt, még akkor is, amikor már tisztára összepisálta magát. Az viszont már egyáltalán nem volt olyan vicces, amikor a kecskék mérgező nyála belement a talpán lévő, vérző sebekbe. De hiába volt az izonyatos fájdalom, hiába könyörögött volna a halálért, kettőt se tudott szólni, mert még akkor is annyira röhögött, végül aztán a szíve nem bírta tovább és szétrobbant a rossebbe. Hogy miért is kellett kinyiffannia? Csak mert nem engedelmeskedett a mesterének!

Én nem akarok meghalni. Én egyáltalán nem. Én jó akarok lenni, a legjobb rocker, akit soha nem bántanak azok a rohadt kecskék, hanem olyan, akit kitüntetnek, mert olyan engedelmes, meg azért, mert mindig tudja, hogy mi a dolga. Én nem fogok hazudni, inkább bocsánatot kérek. Vágjon hasba vagy csavarja ki a kezemet, befogom a pofámat, tűröm csendben, csinálja csak, ha ez a dolga. Persze néha jó lenne visszaütni vagy elküldeni Karcsit a fenébe, de ezeket nem én akarom, a diszkódémon az, aki az ilyesmiket a fülembé súgja.

– Nem, mert ez egy oltári... – nyafogja Sanya a földön. Már megint hülyeséget csinál, már megint bajba kerülök miatta én is, hogy lehet ennyire hülye? Csak el ne bögje magát, mert akkor Tóth Karcsi tutira mindkettőnket kicsinál. Régebben Sanyának ment jobban a kiképzés. Apró vagy csokilopás a boltból? Éjszakai kiszökés? Minden feladatot tökéletesen teljesíteni tudott. Én meg csak bénáztam folyton. De amikor elkezdett feleselni Karcsival, minden megváltozott. Már napok óta öt cseszteti a mester, délutánonként vagy millió pofon a jutalma, nem számítva az ezertűket meg a kokszosokat. De a Sanya nem tanul belőlük, ma délelőtt is azt magyarázta tesin, hogy már nem is akar rockernek tanulni, ha ez így megy tovább, meg azt is, hogy a mesternek majd jól megmondja, hogy takarodjon ki a házukból, meg különben is, a jó kurva anyját, menjen a bűdös picsába! De én tudom, hogy hiába is vágná a pofájába, a Karcsi maradna, a Karcsi rohadtul nem menne sehova. Nem engedem, hogy Sanya befejezze a mondatot, inkább gyorsan közbevágok. Nincs idő átgondolni, mit mondjak, a szavak, mint a robbanós cukorkák, pattognak a számban.

– Nem, mert ez egy baromira vagány dolog, csak akkor akartuk, amikor a rockermesterünk is velünk van! – hantázom, bár érzem, hogy ez elég nagy bénaság. Látom a szemén, hogy nem nagyon hisz nekem, talán mielőtt kimondhatta volna a Sanya, ő már kiolvasta az igazságot belőle.

Némán öltözködünk. Előkerülnek a színes szteccsnadrágok, Sanya előássa a szekrényébe rejtett parókákat. Az atlétáin-
kon már napok óta száradnak a rájuk festett koponyák
meg ördögfejek, hát úgy látszik, hogy eljött a pillanat.
De nekem egyáltalán nem tetszik ez az egész. Egy-
általán nem vagány meg rockos ilyenekbe öltözni.
Nem jó szúrós és bűdös parókákat húzni. Felven-
ni a hülye Piri hülye nadrágjait, meg úgy egyálta-
lán, lányruhákba bújni. De csak a parancs van,
választásunk nincsen.

Karcsi Sanya faterjának a foteljében ül, ben-
nünket bámul, az arcán elégedett vigyorral.
A kezében lévő kötőtűvel a veszkója eszter-
gált sarkantyúját piszkálja, aztán elégedetten
megszólal:

– Tudjátok, fiúk, ha tetszik, ha nem, nyári szü-
net első napjától hajnövesztés, szeptemberben meg dau-
er! A rockerek csikós, feszülős nadrágot hordanak, szóval jó lesz,
ha eljátszotok ti is a gondolattal! Értve vagyok, nyomoroncok? Ideje,
hogy ti is kinézetek végre valahogy! – Vagy ez is oltári baromság, te segg-
fej? Na, mondjad csak! – kérdezi, miközben Sanya felé bök a kötőtűvel.

Riadtan veszem a nagy levegőt, megint kezdődik. Meg ne szólaljon
most ez a hülye! Szerencsére hallgat. Karcsi bekapcsolja a magnót, a ka-
zetta cincog, ahogy ide-oda tekerget, aztán egy fickó sikítózni kezd, ezt
a zenét eddig még nem mutatta meg. Csak annyit árul el róla, hogy va-
lami vadi új anyag, ráadásul senkinek nincs meg még rajta kívül a falu-
ban! Élőben látta már őket csomósor, az énekes krapek meg szinte a ha-
verja. Ő az egyik legkeményebb rocker a világon, páncélban alszik, és van
egy koponyás, lángoló kardja. Régebben meg ő is a Pokolgépben nyomta.

*Arcodba mar a félelem, karma húsdobba tép. Az asztalon korbács és
kenyér. Válassz!*

A leeresztett redőnyök mögött táncolunk Sanyával, kezünkben part-
vis- és felmosónyé, úgy teszünk, mintha gitárok lennének. Karcsi
meg a haverja együtt énekelnek. A mesterünk azonban néha ab-
bahagyja, hogy utasításokkal láthasson el bennünket:

- Na most, fejrázás!
- Na most, rúgjál előre! Úgy, ahogy az amerikai nindzsa!

Nem érted?

- Gitározz, cseszd meg! Lássam, hogy szívből csinálod!

*Melyikből kérsz? Mindenki intésre vár. A nagymes-
ter jelt ad, s feláll... Figyeljete!*

A zenére rázzuk a fejünket, de csak óvatosan, le ne essen a gön-
dör paróka, mert abból baj lehet. Én néha igyekszem egy-két
olyat is csinálni, amit még néptáncon tanultunk, hadd lássa a Kar-
csi, hogy milyen frankón megy nekem.

*Lelked az egyetlen kincs! A sátán beszél. Értem vagy ellenem élsz?
Nem tudom még...*

Ugrálunk. Fel a székekre, le a székről. Fel a kanapéra, le a kanapé-
ről. Karcsi, a mester soha nem öltözködik úgy, ahogy minket ma

felöltöztetett, ráadásul még hosszú haja sincsen. Azt mondja, ha a városba megy, akkor igen, akkor előkerül a nadrág, a paróka meg a szegecses bőrdzseki, de itt falun nem lehet, mert az ördög neki azt parancsolta, hogy ne. Itt ruhának elég a kockás ing meg a veszkó, a nyakában meg a tigrisfog formájú varázsamulett. A haját is megnövesztené, de a mocskos gyakorlatvezető az esztergaműhelyben az egész osztálynak megtöltötte. Én tutira el fogok süllyedni a szégyentől, ha valaki egyszer meglát ebben a cucuban, inkább megölöm magam vagy világgá megyek.

Másfajta választás nincs! A döntés tiéd. A győztes, a vesztes csak él. Semmitől se félj!

Az ördög elől nem menekülhettek. Szóval őszől ilyenekbe kell majd járnunk, az hót zihér. Nincs kibúvó, nincs felmentés, ha rocker az ember. Tuti, hogy hiába próbálkoznék Karcsival, hogy ne kelljen, csak röhögne vagy megverne, aztán meg azt mondaná nekem, hogy: – a kifogásaid már rohadtul nem érdekelnek, kis szarházi! Majd én megtanítalak a rendre, a kurva életbe!

Karcsi a kötőtűvel körbejár, énekelve hadonászik meg szurkálja vele a párnákat és a kanapén ülő ősrégi mackókat. Kardjával válogatás nélkül mindenkit megöl. Aztán lekapja a falról Sanya faterjának a piros Jolanáját, és azon az egy húron kezd el játszani, ami rajta van. Hirtelen felugrik a kezében lévő gitárral, véletlenül megüti vele a csillárt, az úgy kondul meg, mint egy harang, aztán egy bazi nagy darab porcelán a földre esik. Sanyának lepottyan a parókája, befejezi a táncot, nem szól egyetlen szót sem, de könnyek folynak végig a képén. Sanya sírni kezd? Hát nem bírta tovább? Csessze meg! Most megint miatta fognak leszidni meg megbüntetni engem is! Aztán elszégyeltem magam. Eszembe jut, hogy egy összetört csillárért tutira én is megkapnám nagymamától a beosztásomat. Ráadásul még csak nem is Sanya csinálta, a balhét mégis neki kell majd elvinnie, mert olyan aztán nincs, hogy a Karcsi bevállalja, hogy ő barmolta széjjel. Olyan aztán nincs.

Már csak félig vagyok dühös rá, félig meg sajnálom. Olyan szerencsétlenül néz ki abban a rózsaszín cicanadrágban meg a sárga trikójában. A haja a fejéhez tapad, ahol attól a rusnya szőke, göndör parókától megizzadt. A nadrágban annyira vékonyak a lábai, és olyan lehetetlenül nagy a hasa. Hirtelen megint arra gondolok, hogy de jó lenne megütni a Karcsi pattanásos pofáját! Kicsavarni a kezét, a képét szurkálni azzal a kötőtűvel, amíg nem könyörög, hogy hagyjam abba, de nem lehet, ő a rockermester, én pedig kisrockerként engedelmességgel tartozom. Sanya a hülye, hogy a táncolást abbahagyta.

– Szóló! – kiálltja Karcsi, de már csak én táncolok. Aztán egyszer csak észreveszi. Megáll. Gyűlölködve néz a Sanyára. Meg se moccan, a szeme se rezdül, de látszik, hogy baj lesz, hogy mindjárt csinálni fog majd valamit, hogy mindjárt robban.

*Századszor rohan a falaknak a bolond, de felkel megint. Állarcok mögött bújjik a gyáva.
Boldog egy jóslat szerint.*

– Nem táncolsz, baszd meg? Megengedtem, hogy befejezed? Mit képzelsz te magadról? Hát ki a rosseb vagy te? – sziszegi, de Sanya nem mozdul, áll némán, egy helyben. Aztán Karcsi vigyorogni kezd, majd a gitár nyakával hirtelen lecsap a tévé tetején álló vázára.

Hallom a fülemben a vér lüktetését. Érzem, ahogy hideg izzadságot présel ki magából a tenyerem. Tudom, hogy tennem kellene végre valamit, de nem mozdulok. Valahol az utcán egy kutya vonyít, de jó lenne most otthon lenni. Azt akarom, hogy végre megszóljon valahol egy kibaszott vekker, azt akarom, hogy végre felébredjek. Vagy legalább jönnének haza Sanya szülei vagy az a seggfej nővére, de nem nyílik a kerítéskapu, a bejárati ajtó zárjával senki se babrál. Úgy látszik, minden kurvára hiába. Hiába könyörgöm, hiába kérlelem az ördögöt, hogy csináljon végre valamit, nem történik semmi. Majd ha rendesen megnövök, majd akkor megverem. De most még nem lehet, simán kinyírna. Meg azért mégiscsak ő a rockermesterem. De akkor, ha majd felnőtt rockerként

állok elé, akkor aztán lesz híjjá meg dízsz-dízsz, lekaratézom a pücsába egy pillanat alatt. Még a szart is kivérem belöle. De most még nem lehet. Az ördög rábízta a tanításunkat.

Dróton rángatott ostoba báb, a lázadó pózában állt... Figyeljete!

– Jaj, elnézést! Hát leesett a szép kis váza? – köpi felé elégedetten, nekem meg eszembe jut, hogy Sanya azt még az anyukájának hozta ajándékba tavalyelőtt a Balatonról. Tölem kért kölcsön rá, mert nem maradt elég pénze, miután tapadós nyílpuskát vett egy trafikból.

– Hülye buzi! Takarodj ki innen! – suttogja Sanya, de inkább könyörgésnek, mint parancsnak hallatszanak a szavai. Egy másodperc kell csak, és már ott fekszik ő is a csillár törött darabjai között. És Karcsi tenyere újra meg újra csattan az egyre pirosabb arcon. Nem tudom, mi történik velem. Mintha nem is én lennék,

mintha valaki más csinálná. Nekirugaszkodom, és már lököm is el a Karcsit, fejjel esik a szoba üveges ajtajának, csilingelve hullnak az üvegdarabok, az arcából ömlik a vér. A fülétől az álláig fut a legnagyobb seb, ennek a helye tutira megmarad. Meg is érdemli a rohadék.

– a kurva anyádat, megérdemelted! – kiáltom, de nem hagyom abba. Odalépek hozzá, rugdosom, ahol érem, közben meg csapdosom a rohadt, viszketös parókával. Lendül a kéz, lendül a láb, egyet a fejére, egyet a gyomrába. Rohadék. Rohadt szemétláda. Hogy képzelte ezt? Hogy képzelte, hogy lányruhába öltöztethet, hogy pénzt meg csokit lopathat velünk, hogy naponta kínozzhat bennünket? Hogy gondolhatta, hogy majd velünk fogja ellopogni minden hajnalban a csapdákból a Kucsá horcsögeit? Hogy eltörheti azt a vázát, amit a Sanya az anyukájának hozott a Balatonról? Megpróbál felállni. Nem tud. Négykézláb, jajgatva mászik ki az előszobába. Vérből húz csíkot maga után. Olyan, mint egy undorító meztelencsiga. Négykézláb mászna kifelé a házból, de az ajtó zárva van.

– Ki fogod fizetni, érted? Ki fogod, a kurva anyádat!

– Ki fogom, csak hagyd már abba! Megígérem, hallod? Csak had menjek már haza! – nyafogja, a zsebéből a padlóra rakja Sanyáék kulcsát, egy marék fémpénzt meg egy gyűrött papírszázast. A szívem majd szétrobban. De jó látni, ahogy remegnek az ujjai. Egy szó nélkül lépek rá a kezére. De nem próbál elkapni. Nem próbál megütni, megrúgni, felököni vagy kinyírni, csak jajgat, mint valami kisbaba. Taposom még egy kicsit, érezze csak, hogy ő itt már nem parancsol. Aztán újra megszólal:

– Az Ossian-kazim is a tietek lehet! Hallod? Csak lécci, engedj már ki innen! – nyöszörgi sírva.

Nézek utána, ahogy tántorogva, vérvő fejjel kilép az utcára. A szánalmas, esztergált sarkantyú minden lépésénél a járdán koppannak. Ahogy az utolsó szavait mondta, olyan volt, mint valami puha kis pöcs, egy igazi rockermesternek frankón tutira nem ilyen a hangja.

Visszamegyek a szobába, a csillárral meg a vázával nincs mit csinálni. Felhúzzuk a redőnyöket. Összesöpörjük a szilánkokat, csendben rakjuk a rendet. Visszapakoljuk a Piri nadrágjait a szekrényébe, a kazánba dobjuk a színjátszósok parókáit. Aztán keverünk egy limonádét és meghallgatjuk a kazettán lévő többi számot is. Sanya már nem bög, nekem viszont mindenem remeg.

Nem sokkal később felhossa a pincéből a fociját. Nyitva hagyjuk a bejárati ajtót, úgy indulunk a pályára. Hadd higgye mindenki azt, hogy betörő járt a házban. ■ ■ ■